

Fristående "fortsättning" på artikeln om veterinärbesöket som fick ett tragiskt slut

Att bli "mormor" – på 1:a advent

I ett tidigare nummer har jag berättat om hur illa det kan gå med en kull när katterna drabbas av en virusinfektion. Två föddes döda och den sista dog elva dagar gammal, vilket gjorde att januari 2006 var en svart månad för oss. Skulle vi våga försöka igen?

Ja, längtan efter kattungar var stor, och statistiskt sett borde ju allt gå bra den här gången, eller?!? Sagt och gjort, vi skickade Nimonic till en hane med intressanta avelslinjer. Efter två försök och ingen dräktighet kändes det som att hanen i fråga inte föll damen i smaken, varför vi skickade henne till samma hane som sist, där tyckte bevisligen uppstått. Så även denna gång. Efter 20 minuter hade de parat sig första gången och var hur söta som helst tillsammans.

En extra intressant sak med denna parning var att den skulle maximera sannolikheten för blått, då Nimonic eventuellt bar på anlaget för dilution, vilket jag konstaterat efter genetikkursen med Ylva Stockelberg och nu ville omsätta i praktiken. Pappa Barbossa är blå och lämnar därmed alltid ett blått anlag vidare och om Nimonic skulle bära på anlaget kunde hon lämna ett blått *eller* ett brunt. Dock blev det bara bruntabby förra gången, så vi hyste inte så stora förhoppningar.

Veckorna gick och prick på tredje veckan såg vi alla tecken på att Nimonic åter var dräktig. Magen ökade i omfång och vikten likaledes. Matintaget slog nya rekord och turerna till toalettlådan blev allt fler. Till slut fick vi ha tre lådor för att täcka missans behov.

Vilken känsla när vi först kände att det sparkade! Kraftigare den här gången och mer frekvent. Nimonic var också betydligt piggare och inte så slö som förra gången. För att ta det säkra före det osäkra fick brorsan Titan tidigt finna sig i att husera på bottenplan med tillgång till rastgården, medan Nimonic fick rå om övervåningen och absolut inte gå ut. Den totala viktökningen var samma som sist, cirka 1,5 kg, och då blev det tre kattungar. Eftersom Nimonics mage var ojämn även denna gång gissade vi på samma antal.

Dagen före beräknad nedkomst var det så dags. Eftersom jag olägligt nog drabbats av ryggskott fick jag ringa in min vän Ingrid från S*Mating som fött upp Titan och Nimonic att bistå vid förlossningen medan jag själv fick finna mig i att ligga på rygg i sängen bredvid.

Med en kraftig värk och ett vrål föds första ungen redan innan Ingrid hunnit hit, en bruntabby hona utan vitt. Nimonic pysslar om ungen en halvtimme innan hon bestämmer sig för att leverera nästa. Vid det laget hade Ingrid hunnit hit och konstaterar att den nu torkade lilla honan nog är blå. Hurra! Då bär alltså Nimonic på dilutionsanlaget, vilket skulle bevisas! Nästa unge som föds även den med en kraftigt vrålande värk är en stor bruntabby hane utan vitt. Eller vänta lite, han är ju blå! Nummer tre är en ??? blåtabby hane med vitt... Nu börjar vi tvivla på om vi verkligen sett rätt på färgen, det är trots allt vissa nyansskillnader och klockan är mitt i natten. Nästa unge, som föds utan så mycket som ett knyst från Nimonic, är en bruntabby hona utan vitt, vilket definitivt bekräftar att de första tre verkligen är blå. Och så avslutar Nimonic med en blåtabby hona med vitt, även denna gång utan så mycket som ett knyst.

Jaha, vad säger man? Fem små adventsmissar, varav fyra blå, var långt över förväntan. Födelsevikterna var fina och de verkade pigga och starka och kopplade snabbt upp sig, som det väl kallas så här i IT-åldern. När jag skrev ovan var de sex dygn gamla och hade ökat fint i vikt. Jag var naturligtvis en riktig "kycklingmormor" som oroadde mig för allt. En liten kille föll tyvärr ifrån ganska tidigt, men de andra fyra har alla blivit stora och vackra och älskade familjemedlemmar i sina nya, respektive familjer.

Stor kram till S*RaceCat's Enzo, Miura, Mercedes och Monza med familjer!